

[Jørgen Junior.]

eget nationalt plan har evnet at føre en fornuftig økonomisk politik, og så er det derfor, der muligvis kommer arbejdsløse. Det kan ikke tilskrives EF. Det kan udelukkende tilskrives, at vi ikke bruger de muligheder, der findes.

Hilmar Baunsgaard (RV):

I 1964 var der, som der har været både før og siden, præsidentvalg i USA. Jeg havde dengang den oplevelse at være på besøg i USA, og i rutemaskinen fra New York til Dallas i Texas kom jeg til at sidde ved siden af en yppig repræsentant for den feminine del af den amerikanske befolkning. I en hyggelig samtale kom jeg til at spørge damen, hvad hendes forventninger til det forestående præsidentvalg var. Hun svarede da: »Hvilket valg?« Jeg forklarede så, at det jo egentlig var det spændende, om det var præsident Johnson eller Goldwater, der skulle vælges til præsident. Dertil svarede hun: »Åh, jeg interesserer mig egentlig ikke for, hvad der foregår uden for Texas«.

Det er jo nok lidt af det samme, der gør sig gældende for Danmarks vedkommende. Vi interesserer os egentlig ikke så forfærdelig meget for, hvad der foregår i det fællesskab, vi er medlem af.

Men jeg må sige – nu skal jeg nok vise min nationalisme ved at lade være med at sige »kollega« Maigaard – at det nok egentlig var typisk for hr. Maigaard, at da han skulle begrunde sin forespørgsel, så begik han den fejl at sammenligne EF med andre internationale organisationer, Danmark er medlem af. Ja men det er lige netop det, man ikke kan. EF er ikke en international organisation for Danmarks vedkommende, at sammenligne med FN eller OECD eller andre internationale organisationer. Man må selvfølgelig vedstå, at Danmark med sin beslutning i 1972 blev medlem af et fællesskab, der er mere og andet end en international samarbejdsorganisation. Det var for mig at se en alvorlig fejl i hr. Maigaards måde at begrunde sin forespørgsel på.

I forbindelse med en drøftelse af budgettet, som vi selvfølgelig ikke kan foretage på fem minutter, var det en alvorlig fejl – hvis ikke det var et andet formål, hr. Maigaard ville tjene med denne forespørgsel – at han i sit oplæg remsede en masse udgifter op, som Danmark har i forbindelse med sit EF-medlemskab. Men det er selvsagt ikke holdbart at begynde at remse udgifter op uden samtidig at gøre blot et for-

søg på at vurdere, hvad Danmark har af indtægter i forbindelse med vort EF-medlemskab.

En opstilling er også urimelig, når man undlader at oplyse – hvad ministeren efter min mening berettiget påtalte – at EF-budgettet er påvirket af, at det selvfølgelig har overtaget en række af de nationale opgaver og dermed en række af de nationale udgifter. Det vil også komme til at præge budgetternes størrelse i den kommende tid, al den stund forskellen mellem andre internationale organisationer og EF just er den, at de i stigende grad overtager en række af de nationale opgaver. Hvis man ikke vedkender sig det, så kan man selvfølgelig ikke være medlem af EF, og vi er medlem.

Jeg synes, at regeringen, udenrigsøkonomiministeren, skulle overveje, om ikke det var hensigtsmæssigt at give til dette folketings medlemmer – for ellers får vi dem aldrig i tale om EF-opgaverne – en nogenlunde let tilgængelig fremstilling af EFs budgetpolitik, af EFs udgifter og af EFs opgaver, i det omfang de har overtaget opgaver fra Danmark, og det har de jo i betydeligt omfang.

Jeg skal ikke medvirke til at give en forestilling om, at hele denne enormt omfattende problemstilling kan behandles i en debat af denne art, og skal derfor nøjes med i det sidste minut, jeg har, at beskæftige mig med ét meget aktuelt og væsentligt problem. Det er de monetære udligninger. Også jeg føler, at det ville være urimeligt, om debatten efterlod et indtryk af, at der her kan rettes kritik mod den nuværende regering for ikke at have varetaget danske interesser. Det har den så godt, som nogen af os ville have været i stand til det. Det synes jeg skal siges.

Se, så kommer spørgsmålet, om det er rimeligt, at vi fra dansk side stiller denne sag så meget på spidsen, at vi risikerer at være dem, der kommer til faktisk at bremse videre udvikling i EF. De monetære udligninger er jo næsten ikke til at forklare, så mennesker uden for lige den inderkreds, der i markedsudvalg og i Europa-Parlament beskæftiger sig med det, overhovedet kan forstå det. Skal det siges meget populært og derfor ikke dækkende, så er de monetære udligninger en operation, hvorved man yder tilskud til tyske landmænd, fordi de får for lidt for landbrugsvarerne, og yder tilskud til englænderne, fordi de betaler for meget for landbrugsvarerne. Det er selvfølgelig ikke dækkende.

Om det er en sag af så alvorlig betydning, at